

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 15. Divitiæ sunt origo superbiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

Bernardinus f. 50. Act. 2. Avaritia facit hominem obliuiofum propriæ salutis. Et in signum hujus, Manaffes, & Ephraim fuerunt fratres. Manaffes interpretatur obliuio; Ephraim fructificans, vel crescens; & figurat avarum, qui est crescens Ephraim in diuitijs. S. Bonav. diæt. fal. c. 6. de avaritia.

Cumq; introduxerit te Dominus Deus tuus in terram; cave, ne obliuiscaris Domini Dei tui. Deut. 6. 13.

Joas occidit Zachariam. 2. Paral. 24. 22. id est, abundantia temporalis Domini memoriam. Joas enim interpretatur *temporalis*; Zacharias *memor Domini*. Hugo Card. in Luc. 10.

Adimpleri sunt, & saturari sunt, & leuauerunt cor suum, & obliui sunt mei. Os. 13. 6.

§. XIII.

Diuites agrè admittunt pœnitentiam.

Ex Veteri, & Novo.

Cain occidit Abel. Gen. 4. 8. id est, possessio; Abel luctus interpretatur. Hugo Card. in Luc. 11.

Quod Esau, nec sanctimoniam patris, & matris; nec fratris; revocaretur a scelere, factum est, *vestibus valte bonis* utebatur; & consequenda ab Isaac hereditati inhiabat. Hæc retinacula, nè a flagitio surgeret. Gen. 27. 15. Oliva fer. 4. c. in §.

Fugiamus Israël. Exod. 14. 25. Ægyptij Israëlitas insequi noluerunt: nam illi jam spoliati fuerant ab Hebræis: ideoque Numen poterant reuereri. Pharaon autem spe spolijs ait: *persequar, & comprehendam; diuidam spolia, implebitur anima mea.* Ex. 15. 9. Nonne fat erat arcam implevisse? cur animam auro infodis? ibique mammonam recludis, unde Deum cogeris excludere. Id. ib.

Elifæus Naamum principem septies in Jordane mergi voluit nè salutatam quidem. 4. Reg. 5. 10. Puerum verò milellæ convenit. 4. Reg. 4. 32. fovit, osculatus est, suoque spiritu in os ejus immisso revocavit ad vitam. Crimen licet iniquissimum, citò curatur in pannoso, difficillimè, licet leve, in cocco. Oliva l. 11. Strom. §. Traxit rete in terram. Joann. 21.

§. XIV.

Diuitiæ agrè ad cœlum, facillè ad orcum deducunt.

NAbuzardan princeps exercitus. 4. Reg. 25. 12. Servus regis Babylonis, cum populum Dei victum, captivum abduxisset in Babylon, præcipuè divites abduxit: *De pauperibus terræ reliquit vitatores, & agricolas.* Sic hominum hostis pauperibus, quos Christus, & sua paupertas, defendit, relictis, divites invadit, vinculis innumeris ligat, & in Ba-

bylonicum acheruntum trahit. Stengelius t. 3. div. Judic. c. 8.

Fallax equus ad salutem. Psalm. 32. 17. Equus dicuntur divitiæ, quæ sunt fallaces ad salutem: quia multos decipiunt, & defraudant à salute; ferunt hominem ad peccata. Equus velox; sic temporalia citò transeunt. Hugo Card. hic.

Dives difficillè intrabit in regnum cœlorum. Matth. 19. 23. Et tam multi adhuc sunt, qui divitijs adherent. Sententia hæc Christi adeò Apostolos perculit, ut dicerent: quis ergo poterit salvus esse? Respondet Christus: apud homines hoc impossibile est; apud Deum autem omnia possibilia sunt. q. d. omnipotentia Dei ad hoc exigitur, ut dives salvus fiat: est enim miraculum ingens, divitijs oculum cœlum ascendere. Stengelius t. 3. div. judic. c. 8.

Licet diabolus non esset; licet nullus, qui impugnet, appareat; innumera tamen viae sunt, divitiarum amatores ad gehennam ducunt. S. Chryf. hom. 7. in Acta.

Divitiæ adeò suspectæ sunt Christiano, ut credam, notanter à Luca Zachaum & publicanorum principem, & divitem, fuisse propositum: nè viderentur divites ab angusta cœli porta prorsus arceri. Bæza t. 2. l. 6. cap. 8. §. 3.

Pluto, & Plutus, affines: hic divitijs, ille Infernum, signat: magna enim divitijs, & inferis, inter se societas. Stengelius t. 3. jud. div. cap. 8.

§. XV.

Diuitiæ sunt origo superbia.

Asumpsit eum diabolus in montem excelsum. Matth. 4. 8. Supra montem tentatio fuit de avaritia: quia pecunia superbiere facit. Hugo Card. hic.

Sicut ex abundanti cibo adeps; ita ex abundantia rerum superbia, nascitur; quæ impingat mentem divitis, dum elevatur animus superbiens. Superbia quippe cordis, quasi quædam pinguedo est crassitudinis. Unde, quia plerique ex abundantia peccata perpetrant, per Prophetam dicitur: *Pl. 72. 7. produit quasi ex adipe iniquitas eorum.* Sanct. Greg. mor. l. 15. c. 33.

Omne pomum, omne granum, omne frumentum, omne lignum, habet vermem suum: alius est vermis mali, alius fabæ, alius utrici: vermis divitiarum superbia. S. August. l. 5. de V. D.

Rarò cum divitijs hujus sæculi vera humilitas possidetur: inflat enim opulentia Mundi. Sim. Cassi. l. 9. cap. 16.

§. 16.